

El periodisme com a necessitat

El periodista és qui fa l'esberrany de la història. Per això se li exigeix neutralitat davant els fets noticiables, distingir entre esdeveniments i opinió sobre aquests, puix com es diu a la professió «els fets són sagrats; l'opinió, lliure». El que és indispensable en el periodisme és el fet atès que la curiositat pel fet és intuïtiva. Potser per això el periodisme d'avui és molt efímer: hi ha una tendència cap a l'eslògan, cap als cent quaranta caràcters, cap a la simplicitat. El periodisme, diu el mestre Lluís Foix, «ha entrat en la dinàmica del fast food: tot ràpid i curt»; però les realitats són més complexes. En el nostre dia a dia s'hi dona un excés de comunicació. En el món de la informació, el que ara és notícia, a la tarda ja no ho és... i demà ja és ahir. El consumisme s'ha fet amb l'espai de la informació: tots pendents de l'última hora ignorant (volgudament) que en el periodisme mai no hi ha última hora i que per a més inri tot allò que es comunica no té lamentablement el punt seguit de la reflexió. És d'una continuïtat insuportable que explica la no existència de pensament crític en la nostra societat. Això és un llast d'enorme magnitud per a una democràcia parlamentària com la nostra i d'això se'n valen tant les opcions polítiques d'extrema dreta com les d'extrema esquerra. El pitjor de tot és que els partits de centredreta i de centreesquerra han entrat també en la no-ètica nazi: una mentida repetida moltes vegades es converteix en veritat. El resultat: líders polítics que no saben explicar-se perquè sempre es troben instal·lats en l'ipso facto; partits polítics que han arribat a concloure (erròniament) que la confrontació permanent i el no acord amb tercers és l'estri idoni i imprescindible per mantenir la tropa de cadascú en permanent alerta (quan el resultat verificat és la desafecció política); i existència d'una ciutadania amorfa, incapaç de pensar i discernir, exhausta i presonera de la primarietat a què aboquen les xarxes socials. Les xarxes socials i alguns diaris digitals són el vedell d'or d'avui per als que saben llegir però no interpretar. Sobretot, discernir entre veritat i mentida. Els nous analfabets. El periodisme es troba interpel·lat, que no pas qüestionat. Interpel·lar significa dirigir-se a algú per demanar-li alguna cosa, especialment explicacions sobre els seus actes o sobre algun fet del qual se'l considera responsable; qüestionar és posar l'assumpte que és tractat. No es pot posar en dubte o exposar raons contràries a l'existència del periodisme, però sí sol·licitar-li responsabilitat. Quina? La de distingir entre veracitat i opinió; entre l'objectivitat i la subjectivitat; entre una nota de premsa d'organisme oficial i la realitat; entre la informació i la capacitat d'influir en la societat fins a conformar una opinió pública construïda en llibertat i per a la llibertat. Això, aquesta exigència de pulcritud, no es dona a les xarxes socials, l'eina per antonomàsia per convertir l'ésser humà en un estúpid atès que la ignorància que hi transita és més perillosa que la maldat. Aquesta exigència de qualitat periodística es troba només en aquells diaris impresos i en els seus digitals sempre i quan no segueixin les consignes arribades des dels poders reals o fàctics i separin allò que és informació d'allò altre que és opinió; enlloc més. Les xarxes només malmenen la informació mentre transmetre'n odi vers l'altre, l'adversari, a qui converteixen en enemic a batre. Els maleïts algoritmes que es troben al darrere de totes les xarxes socials, basats en la informació que un mateix els hi facilita sense saber-ho, fan que només et serveixin la informació que és del teu interès. Convèncer els convençuts és la seva finalitat. I això no és periodisme; és manipulació.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2025/10/04/periodisme-com-necessitat-122256296.html>